

Sygnatura akt XII C 1591/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 1 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu XII Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Ratajczak

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Katarzyna Słup-Ostrawska

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2016 r. w Poznaniu

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. R.

o zapłatę

1. Zasądzić na rzecz powoda od pozwanej kwotę 79.409,55 (siedemdziesiąt dziewięć tysięcy czterysta dziewięć zł 55/100) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu, tj. 25 czerwca 2015 r., do dnia zapłaty;
2. Umorzyć postępowanie w stosunku do pozwanej co do kwoty 463,70 zł;
3. Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpić w całości od obciążania pozwanej kosztami postępowania.

/-/ SSO Hanna Ratajczak

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 czerwca 2015 r., powód (...) (...) z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej D. R. kwotę 79.873,25 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także zwrot kosztów sądowych w kwocie 999 zł oraz zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwana nie wywiązała się ze zobowiązania kredytowego zaciągniętego u (...) S.A., poprzednika prawnego (...) Bank (...) S.A. Bank wypowiedział więc pozwanej umowę kredytu. Uległa ona rozwiązaniu w dniu 8 października 2014 r. Wymagalna stała się więc kwota niespłaconego kapitału wraz z kwotą odsetek umownych stanowiących część odsetkową raty kapitałowo-odsetkowej za okres obowiązywania umowy oraz odsetek karnych za opóźnienie naliczonych od zadłużenia przeterminowanego. Bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu nadana została następnie klauzula wykonalności. W dniu 8 października 2014 r. Bank wniósł, jako komandytariusz, aportem do spółki (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek. Następnie spółka (...) zawarła 24 października 2014 r. z powodem umowę, na mocy której zwolniła się względem powoda z zobowiązania poprzez spełnienie innego świadczenia tj. poprzez przelew wierzytelności wniesionych wcześniej przez (...) Bank (...) S.A. Wierzytelność objęta niniejszym pozwem wchodziła w zakres przelanych wierzytelności. Powód wyjaśnił, że na dochodzoną wierzytelność składa się suma niespłaconej należności głównej w wysokości 45.457,92 zł oraz skapitalizowana kwota odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 34.415,63 zł, przy czym odsetki te obliczone zostały od kwoty kapitału według ustalonej w umowie stopy procentowej, w wysokości nie wyższej niż odsetki maksymalne tj. 12 % w skali roku.

Pozwana D. R., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa, ewentualnie odrzucenie pozwu, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana podniosła zarzut sprawy w toku; zarzut nadużycia prawa podmiotowego; zakwestionowała wysokość roszczenia głównego, a także sposób wyliczenia odsetek.

Pismem z dnia 11 kwietnia 2016 r. powód częściowo cofnął powództwo w zakresie kwoty 463,70 zł (k.211-213).

Na rozprawie z dnia 24 listopada 2016 r. pozwana wniosła w razie nieodrzczenia pozwu o oddalenie powództwa w zakresie wyegzekwowanej kwoty w postępowaniu egzekucyjnym po dniu wniesienia pozwu (e-protokół k.278).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Pozwana D. R. zawarła w dniu 11 września 2009 r. z (...) SA Spółka Akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. Umowę Kredytu Restrukturyzacyjnego. Wysokość przyznanego kredytu wyniosła 56.751,91 zł, a całkowity koszt spłaty kredytu 43.146,06 zł.

Dowód: umowa kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 11 września 2009 r. (k.25-28),

W związku z niewywiązywaniem się przez D. R. z przyjętych na siebie zobowiązań, (...) S.A. spółka akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. wypowiedział jej Umowę Kredytu Restrukturyzacyjnego. Z uwagi na brak spłaty Umowa o Kredyt Restrukturyzacyjny uległa rozwiązaniu z dniem 25 marca 2010 r., a całość salda zadłużenia stała się natychmiast wymagalna.

W dniu 9 września 2010 r. bank wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr 8100 (...) na kwotę 56.338,13 zł. Na wskazaną należność składały się odsetki umowne ustalone zgodnie z § 2 ust. 4 Umowy Kredytu Restrukturyzacyjnego w wysokości 8% rocznie od kwoty 56.338,13 zł liczone dziennie od dnia 3 października 2009 r. do dnia 25 marca 2010 r. oraz odsetki ustawowe, od kwoty 56.338,13 zł liczone dziennie od dnia 26 marca 2010 r. do dnia faktycznej zapłaty. Tytuł egzekucyjny otrzymał klauzulę wykonalności 10 stycznia 2011 r. na mocy postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (sygn. akt. (...)).

Dowód: kopia zaświadczenia z dnia 9 września 2010 r. (k.29), kopia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 9 września 2010 r. (k.30), kopia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnym (k.31-32), kopia postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (k.33-34).

Dnia 19 września 2011 r. wszelkie prawa i obowiązki (...) S.A. spółka akcyjna Oddział w Polsce z siedzibą w W. przeszły na (...) S.A. z siedzibą w W., w związku z czym wierzycielem ze stosunku umowy kredytowej został (...) S.A z siedzibą w W..

Dowód: kopia postanowienia Sądu Rejonowego dla miasta stołecznego Warszawy w W. (...) KRS z dnia 23.09.2011 r. sygn. sprawy (...)KRS/(...) (k. 42), kopia wyciągu z decyzji Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 29 sierpnia 2011 r. (...) (...) (k.43-35), kopia odpisu pełnego (...) S.A. z siedzibą w W. potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 53-55).

(...) S.A. z siedzibą w W. został przejęty przez (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W., a wierzycielem z umowy kredytu stał się (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W..

Dowód: kopia odpisu pełnego (...) Bank (...) S.A. potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 56-69).

W dniu 8 października 2014 r. (...) Bank (...) S.A., jako komandytariusz, wniósł aportem do (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa wkład niepieniężny – wymagalne wierzytelności z tytułu udzielonych kredytów i pożyczek, w tym wierzytelność dochodzoną w niniejszym postępowaniu.

Wierzytelność wynosiła 78.466,74 zł, na którą składały się następujące kwoty: 45.457,92 zł tytułem niespłaconego kapitału kredytu, 32.847,39 zł tytułem niezaspokojonych odsetek (umownych oraz ustawowych) oraz 161,43 tytułem opłat (kosztów).

Dowód: kopia informacji odpowiadającej odpisowi aktualnemu z KRS (k.47), kopia wypisu aktu notarialnego obejmującego zmianę umowy spółki (...) potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.49-52), kopia odpisu pełnego (...) Bank (...) S.A. potwierdzona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 56-69), oświadczenie (...) Bank (...) S.A. oraz spółki (...) wraz z załącznikiem potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.244-246).

W oparciu o Bankowy Tytuł Egzekucyjny zaopatrzonej w klauzulę wykonalności zostało wszczęte wobec pozwanej postępowanie egzekucyjne, które następnie zostało umorzone na wniosek wierzyciela postanowieniem z dnia 27 października 2015 r. Od pozwanej wyegzekwowano łączne kwotę 13.354,78 zł, przy czym wierzycielowi wypłacono 12.323,87 zł.

Dowód: akt komornicze (...) a w nich: wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego (k.2 akt komorniczych), akta komornicze (...), a w nich: postanowienie o umorzeniu postępowania (k.47 akt komorniczych), karta rozliczeniowa (k.42-43 akt komorniczych).

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k zawarła z powodem, (...) (...) w dniu 24 października 2014 r. umowę o świadczenie w miejsce wykonania, na mocy której (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością sp. k. zwolniła się z zobowiązania względem powoda poprzez spełnienie innego świadczenia tj. przelew wierzytelności przysługujących (...) Bank (...) S.A., które wniesione zostały 8 października 2014 r. aportem do spółki (...), w tym wierzytelność wobec pozwanej.

Dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 25.06.2015 r (k.21-23), oświadczenie (...) z dnia 4 listopada 2014 r. (k.24), kopia potwierdzona za zgodność z oryginałem wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych (k.36), wydruk odpowiadający odpisowi aktualnemu (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych Spółka Akcyjna z (...) w W. (k.38), kopia informacji odpowiadającej aktualnemu odpisowi z rejestru przedsiębiorców (k.39 -41), kopia potwierdzona za zgodność z oryginałem umowy o świadczenie w miejsce wykonania poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k. 48), wypis aktu notarialnego wraz z repertorium A nr (...) r. potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.49-52), oświadczenie z dnia 7 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikami potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.244), aneks nr (...) do umowy z dnia 24 października 2015 r. o świadczenie w miejsce wykonania z dnia 12 sierpnia 2015r. z załącznikami potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.246).

Pozwana D. R. ma 56 lat oraz posiada wykształcenie średnie jako technik elektro-radiologii. Obecnie jest zatrudniona w Szpitalu (...) UM w P. nr 2 z wynagrodzeniem 1800 zł. Pozwana prowadzi gospodarstwo domowe wraz z mężem, który jest bezrobotny.

Dowód: zeznania pozwanej D. R. na rozprawie z dnia 24 listopada 2016 r. (e-protokół k.278).

Wobec pozwanej, na podstawie Nakazu Zapłaty z dnia 4 grudnia 2013 r. wydanego w postępowaniu upominawczym, zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne z wniosku wierzyciela Miasto P. – Zarząd (...) w P..

Dowód: akta komornicze o sygn.(...)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wymienionych w treści uzasadnienia dokumentów urzędowych i prywatnych złożonych w kopiach albo urzędowo poświadczonych odpisach. W myśl art. 244 § 1 k.p.c. dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Z kolei w świetle brzmienia art. 245 k.p.c. dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. W ocenie Sądu nie było żadnych podstaw, by kwestionować prawdziwość i autentyczność przedstawionych przez stronę powodową dokumentów. W część z nich została w poświadczone zostały przez pełnomocnika powoda za zgodność z oryginałami, co jest równoznaczne ze złożeniem dokumentu w oryginale. Jeśli zaś chodzi o kserokopie dokumentów to pozwany nie podnosił zarzutu braku zgodności kserokopii z oryginałami i nie domagał się złożenia dokumentów w oryginałach. Stąd Sąd uznał, że stanowią one dowód pośredni istnienia dokumentu o treści im odpowiadającej.

W zakresie częściowej spłaty przez pozwaną należności powoda, tj. kwoty 1238,67 zł, Sąd nie dał wiary przedłożonym przez pełnomocnika pozwanej wydrukcom (k.269-270), albowiem na ich podstawie nie sposób określić czego, ani kogo one dotyczą.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Roszczenie zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Profesjonalny pełnomocnik pozwanej zgłosił zarzut sprawy z toku (z art. 199 § 2 k.p.c.), który rzutuje na ważność postępowania, tym samym wymaga omówienia przed przejściem do stricte merytorycznych rozważań. Niemniej już na początku należy wskazać, że Sąd nie uwzględnił powyższego zarzutu, uznając go za bezzasadny.

Zgodnie z art. 199 § 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

Powyższy przepis wskazuje na obligatoryjną procedurę, jaka musi być zastosowana w sytuacji, gdy dochodzi do kolizji w postępowaniu rozpoznawczym. Nie mogą się toczyć jednocześnie dwa postępowania pomiędzy tymi samymi stronami, o to samo roszczenie, jak również nie jest dopuszczalne wniesienie pozwu, w sytuacji, gdy sprawa została uprzednio prawomocnie osądzona. Prawomocnie osądzona sprawa, stosownie do art. 366 k.p.c., korzysta bowiem z powagi rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia sądu, a ponadto między tymi samymi stronami.

Mając na uwadze powyższe, należy wskazać, że niniejszy proces mógł się toczyć, albowiem przedmiotowa sprawa nie została prawomocnie osądzona w innym postępowaniu sądowym, jak również równolegle nie został wniesiony pozew, który spowodowałby kolizję. Co prawda postępowanie dowodowe wykazało, że pierwotny wierzyciel wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny, który następnie został zaopatrzony w klauzulę wykonalności, jednakże nie stanowi on orzeczenia sądowego, ani takiego charakteru nie uzyskuje poprzez postępowanie klauzulowe, ani tym bardziej nie stwarza powagi rzeczy osądzonej. W postępowaniu klauzulowym Bankowy Tytuł Egzekucyjny staje się tylko i wyłącznie tytułem wykonawczym, który umożliwia wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Trzeba zaznaczyć, że prowadzone postępowanie egzekucyjne również nie miało wpływu na bieg niniejszego postępowania. Pomiedzy postępowaniem rozpoznawczym, a egzekucyjnym nie zachodzi kolizja, gdyż celem postępowania rozpoznawczego jest merytoryczne zbadanie sprawy, a egzekucyjnego wyegzekwowanie stwierdzonego w tytule wykonawczym świadczenia. W postępowaniu egzekucyjnym organ egzekucyjny nie bada merytorycznie sprawy. Oznacza to, że postępowanie egzekucyjne ma charakter „służebny” wobec tego pierwszego i umożliwia wyegzekwowanie należności, w sytuacji, gdy dłużnik dobrowolnie nie chce wykonać swojego obowiązku.

Na końcu należy zaznaczyć, iż wytoczenie niniejszego powództwa było konieczne, albowiem po przejściu wierzytelności pierwotnego wierzyciela na powoda, ten nie był uprawniony do uzyskania następczej klauzuli wykonalności (art. 788 k.p.c.), gdyż nie jest bankiem, tylko funduszem sekurytyzacyjnym. Ten w przedmiotowym

zakresie nie posiada takich uprawnień, gdyż jedynie bank miał prawo żądać zaopatrzenia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego w klauzulę wykonalności.

Na marginesie trzeba stwierdzić, że również nie ma przeszkód prawnych, aby w tym samym czasie istniały dwa tytuły wykonawcze dotyczące tej samej należności. Jeżeli świadczenie pieniężne stwierdzone jednym z tychże tytułów zostanie wyegzekwowane, to dłużnikowi przysługuje, jako środek obrony, powództwo przeciwegzekucyjne (art. 840 k.p.c.).

W toku procesu pełnomocnik pozwanej również podniósł zarzut nadużycia prawa podmiotowego, którego uwzględnienie spowodowałoby oddalenie powództwa, tym samym wskazana kwestia również wymagała omówienia.

Pełnomocnik pozwanej wskazał, że nadużycie prawa podmiotowego przez powoda polega na żądaniu zapłaty de facto dwukrotności kwoty kredytu pierwotnego, gdyż po zsumowaniu wszystkich kosztów, które pozwana poniosła z tytułu zaciągniętych kredytów, będzie musiała uiścić łącznie 123.893,54 zł; pierwotny kredyt wynosił 66.400 zł.

Sąd nie podzielił powyższego stanowiska, albowiem należy podkreślić, że łączna wysokość zadłużenia pozwanej powstała z powodu nie wywiązywania się przez nią z postanowień kredytu restrukturyzacyjnego. Oznacza to, że na wierzytelność powoda składały się: kwota niespłaconego kredytu, odsetki umowne za okres obowiązywania umowy, a także odsetki ustawowe wynikające z Bankowego Tytułu Egzekucyjnego, któremu nadano klauzulę wykonalności. Konstrukcja postanowień umowy kredytu restrukturyzacyjnego była zgodna z prawem i nie sposób było dopatrzeć się w nich klauzul niedozwolonych, czy też nie zachodziła nieważność czynności prawnej (art. 58 k.c.). Powód miał prawo zarówno żądać zwrotu kwoty udzielonej pożyczki, a także odsetek umownych, które stanowią jego dochód z tytułu udzielonej pożyczki. Z kolei odsetki ustawowe są każdorazowo ustalane w oparciu o rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych. Dopiero określenie w umowie, np. odsetek umownych, które byłyby niezgodne ze wskazanym rozporządzeniem, spowodowałoby naruszenie przepisów. Niemniej na czas zawarcia umowy, odsetki ustawowe wynosiły 13% w stosunku rocznym i pierwotny wierzyciel uregulował postanowienia odsetkowe zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych (Dz.U. 2008 nr 220 poz. 1434).

W niniejszej sprawie pełnomocnik pozwanej nie zakwestionował istnienia samego roszczenia, albowiem ono było bezsporne, tylko sformułował zarzuty w stosunku do wysokości należności głównej oraz odsetek.

Pełnomocnik pozwanej wskazał, że powód niewłaściwie określił wysokość niespłaconego kredytu, gdyż zażądał zapłaty 56.751,91 zł tytułem kwoty niespłaconego kredytu w sytuacji, gdy pozwana powinna zapłacić 34.239,89 zł. Tyle, bowiem zostało pozwanej do zapłaty z tytułu pierwotnie zaciągniętego kredytu. Oznacza to, że pełnomocnik pozwanej zakwestionował wysokość niespłaconego kredytu co do kwoty 22.515,05 zł.

Zarzut jest całkowicie chybiony, albowiem żądana kwota niespłaconego kredytu wynika z postanowień Umowy Kredytu Restrukturyzacyjnego. Wartość przyznanego przez pierwotnego wierzyciela kredytu wynosiła 56.751,91 zł, a na dzień wystawienia Bankowego Tytułu Egzekucyjnego zadłużenie pozwanej wynosiło 56.338,13 zł, od tej kwoty Bankowi były należne odsetki umowne w wysokości 8% za okres obowiązywania umowy, tj. 3 października 2009 – 25 marca 2010 r. (co dawało kwotę 2.136,22), nadto odsetki ustawowe od dnia 26 marca 2010 r. do dnia zapłaty. Niemniej w toku postępowania egzekucyjnego została ściągnięta kwota 12.323,87 zł, która w dużej mierze została przeznaczona na spłatę przedmiotowej należności. Oznacza to, że do uiszczenia pozostała jeszcze, wskazana przez powoda, suma 45.457,92 zł tytułem niespłaconego kapitału kredytu. Przy czym powód wyjaśniał oraz wykazał, co po przeanalizowaniu zgromadzonego materiału dowodowego nie wzbudziło wątpliwości sądu, z jakich tytułów oraz wysokości składają się roszczenia dochodzone w niniejszym postępowaniu, tj. powód nabył wierzytelność w wyniku cesji (umowa świadczenia w miejsce wykonania z dnia 24 października 2014 r.), a na dochodzoną należność składają się: 45.457,92 zł tytułem niespłaconego kapitału kredytu oraz 32.847,39 zł tytułem niezaspokojonych odsetek. Łącznie: 79.873,25zł, a po częściowym cofnięciu pozwu 79.409,55 zł.

Pełnomocnik pozwanej podniósł również zarzut, iż należy oddalić powództwo w zakresie wyegzekwowanej kwoty w postępowaniu egzekucyjnym po dniu wniesienia pozwu. Tego stanowiska Sąd również nie podzielił, albowiem pełnomocnik pozwanej nie przedłożył żadnego wiarygodnego dowodu, ażeby w toku postępowania pozwana spełniła częściowo należne powodowi świadczenie. Analiza załączonych przez pełnomocnika pozwanej wydruków nie pozwala jednoznacznie stwierdzić czego oraz kogo one dotyczą. Oprócz tego należy wskazać, że powód wskazał, iż wyegzekwowane w postępowaniu egzekucyjnym świadczenia pieniężne zostały zaliczone na poczet długu, co potwierdziła chociażby analiza akt postępowania egzekucyjnego o sygn. (...). Nie można zatem wykluczyć, iż pełnomocnik pozwanej domaga się uwzględnienia kwoty, która została już odliczona od zobowiązania D. R..

Pełnomocnik pozwanej podniósł także zarzut w zakresie wysokości odsetek i ich nieprawidłowego wyliczenia, które jego zdaniem mają charakter lichwy. Odsetki maksymalne nie mogą przekraczać dwukrotności odsetek ustawowych. Oznacza to, że powinny być określone na poziomie 10%, gdyż poczynając od 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych wynosi 5% w stosunku rocznym.

Powyższego stanowiska Sąd nie podzielił, albowiem Umowa Kredytu Restrukturyzacyjnego została zawarta w dniu 11 września 2009 r., kiedy obowiązywało rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie określenia wysokości odsetek ustawowych (Dz.U. 2008 nr 220 poz. 1434), w którym odsetki ustawowe były określone na poziomie 13% w stosunku rocznym. Mając to na uwadze, zarówno odsetki określone w Umowie Kredytu Restrukturyzacyjnego, jak i w postanowieniu Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (sygn. akt. (...)) zostały określone prawidłowo.

Należy również zauważyć, iż samo kwestionowanie prawidłowości wyliczonych odsetek nie jest wystarczające, aby uznać, że powód nieprawidłowo wykazał swoje roszczenie odsetkowe. Powód wskazał źródło powstania odsetek oraz sposób ich wyliczenia, a także przedstawił dowody potwierdzające powyższe okoliczności, m.in. umowa kredytu restrukturyzacyjnego z dnia 11 września 2009 r. (k.25-28), kopia bankowego tytułu egzekucyjnego z dnia 9 września 2010 r. (k.30), kopia postanowienia Referendarza Sądowego w Sądzie Rejonowym Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu (k.33-34), wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego nr (...) z dnia 25.06.2015 r (k.21-23), wypis aktu notarialnego wraz z repertorium A nr (...). potwierdzony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.49-52), oświadczenie z dnia 7 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikami potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.244), aneks nr 1 do umowy z dnia 24 października 2015 r. o świadczenie w miejsce wykonania z dnia 12 sierpnia 2015r. z załącznikami potwierdzone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda (k.246).

Na końcu pełnomocnik pozwanej zgłosił zarzut nieudzielenia zgody na doliczanie zaległych odsetek do dłużnej sumy, którego również Sąd nie podzielił.

Zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy.

Mając to na uwadze, powód nie potrzebował zgody pozwanej do kapitalizacji zaległych odsetek, albowiem aprobata pozwanej byłaby konieczna tylko wtedy, gdyby powód chciał zastosować anatocyzm, tj. skapitalizować odsetki i naliczyć od nich dalsze odsetki, już przed dniem wytoczenia powództwa. W niniejszej sprawie powód prawidłowo sformułował roszczenie odsetkowe, gdyż zażądał odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia powództwa.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd uznał powództwo za zasadne i w zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 79.409,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu tj. 25 czerwca 2015 r., do dnia zapłaty.

O odsetkach ustawowych od zasądzzonego roszczenia Sąd orzekł na podstawie 481 § 1 k.c. który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik

odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z treścią art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Powód obok należności głównej domagał się zasądzenia także skapitalizowanych odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia za okres kiedy wierzytelność względem pozwanego stała się wymagalna. Domagał się również zasądzenia odsetek ustawowych od całej dochodzonej kwoty. W myśl art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonego roszczenia od dnia wniesienia pozwu, a mając na względzie treść przywołanego przepisu Sąd uznał żądanie to za zasadne.

Zgodnie z treścią art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Art. 203 § 2 k.p.c. stanowi, że cofnięcie pozwu niweczy skutki (zarówno procesowe jak i materialnoprawne) wywołane jego wniesieniem. Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Obowiązany jest jednak zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 k.p.c. nie są sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzają do obejścia prawa.

W rozpatrywanej sprawie powód w treści pisma z dnia 11 kwietnia 2016 r. stwierdził, że cofa powództwo w zakresie kwoty 463,70 zł.

Analiza materiału zgromadzonego w aktach sprawy nie daje podstaw, aby czynność częściowego cofnięcia pozwu zakwestionować w świetle art. 203 § 4 k.p.c., jako sprzeczną z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającą do obejścia prawa. Mając to na uwadze, na podstawie art. 355 k.p.c., Sąd umorzył postępowanie wobec pozwanej w zakresie kwoty 463,70 zł.

Na podstawie art. 102 k.p.c. Sąd orzekł o kosztach postępowania, odstępując od obciążania kosztami postępowania pozwanej jako strony przegrywającej postępowanie w całości. Postępowanie dowodowe wykazało, że D. R. znajduje się w ciężkiej sytuacji życiowo-materialnej, gdyż jest jedynym żywicielem rodziny, a jednocześnie dochód pozwanej pozwala zaspokoić zaledwie w minimalnym stopniu bieżące potrzeby gospodarstwa domowego prowadzonego wraz z bezrobotnym mężem. Oprócz tego wobec D. R. wszczęto postępowanie egzekucyjne, które obciąża jej budżet.

Przedstawione powyżej okoliczności jednoznacznie wskazują, że zaszła szczególne uzasadniona sytuacja, która pozwalała na odstąpienie od obciążania pozwanej kosztami niniejszego postępowania.

/-/ SSO Hanna Ratajczak